

staaeligt, at der nu fremkommer saa stærke Ønsker om at komme til en Shilling. Og saa specielle nationale Forhold i Norge gør, at man ikke føler sig saa stærkt knyttet til den nordiske Møntunion; vi har jo set Artikler, som bygger over dette, at det i og for sig var forstandigt, om Norge nu skabte sig sin egen Krone og knyttede den i Guldværdi til det store engelske Samfund, som Norge har saa meget at skaffe med.

Jeg tillægger ikke Spørgsmaalet om Kursværdien 91, som det ærede Medlem Hr. Lange omtalte, saa afgørende Betydning; det er meget muligt, at 90 vilde være rimeligere end 91. Men naar det er den engelske Shilling, der er blevet nævnt, er det tillige, fordi vi derved vilde træde ind i et stort internationalt Møntsamfund. Megen praktisk Betydning vilde det ikke have, medmindre vi direkte gik ind i Møntunionen, hvad dog maaske ikke vilde være helt udelukket — paa Grund af den internationale Verdenskonference, der før eller senere kommer om dette Spørgsmaal. Nogen Betydning vil det dog altid have, om vor Mønt faar samme Værdi som Mønten i de to store Hovedlande, hvormed vi handler, som er vore Kunder, og som vi køber af: Tyskland og England. Begge disse Landes Hovedmønt vilde have omtrent samme Guldværdi som vor, og vi vilde derigennem have, om ikke Befrielse for enhver Valuta-transaktion, saa dog et lettere Overblik over alle Forholdene, paa Grund af at Møntværdierne vil være ensartede. Dog tillægger jeg ikke dette andet end en Betydning.

Hvad nu Forholdene indenfor Danmark angaar, er der jo ingen Tvivl om, at enhver Tilbagevenden til Guldindløselighed, paa hvilket Punkt den saa end kommer, vil medføre Vanskeligheder af den ene eller den anden Art, det har jeg gentagne Gange fremhævet, naar jeg har talt om dette Spørgsmaal. Om det er muligt at finde, hvor Retfærdighedens Diagonal ligger i dette Spørgsmaal, ved jeg ikke, men naar man har sagt, at det var rigtigere at fæstne Kronen paa et lavere Stade, f. Eks. ved den latinske Møntunions Enhed de 72 Ø., eller ved de 80, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at en praktisk Omstændighed taler for at gøre det ved Shillingens Værdi, nemlig den, at Modstanden derimod vil blive meget ringere fra dem, der mener, de kommer til at lide Tab ved denne Ordning. Medens en Fæstelse af Kronen ved 70 maaske kunde have den Fordel, at vi var blevet befriet

helt for en Række Vanskeligheder, som vi nu faar, vilde det Standpunkt kunne medføre andre Vanskeligheder, nemlig en Interessekamp af ganske anden Art indenfor Landet end den, der kunde opstaa nu.

Derfor er Spørgsmaalet om Kronens endelige Fæstelse ved Guldværdien for os dette: hvad der tjener Erhvervenes Interesser stærkest. Her er der ingen, der kan nægte, at alle de Erhvervsudtalelser, der foreligger, eller næsten alle danner en alvorlig og solid Baggrund for dem, der taler Paritetens Sag. Det er ikke til at underkende, saaledes er det. Men jeg har fremhævet stærkt tidligere i Talen, at mange af disse Pari-Ord har en platonisk, en konventionel Klang, medens der er ganske anderledes Styrke i Kravet om Sikkerhed; og jeg ved ikke, hvad Erhvervene vilde sige, hvis de stod overfor Vissheden om, at Garantien for Pause eksisterer ikke, at der ingen er, som kan garantere, hvorledes det gaar i de følgende Aar med Hensyn til Svingningerne indenfor Valutaen, naturligvis ovenover Bundkursen. Jeg ved ikke, hvorledes Erhvervene vilde stille sig, hvis man sagde, at de havde Valget mellem Pari snarest muligt, det vil sige allertidligst om et Par Aar, eller Nedsættelse af Kronens Værdi med Fæstelse ved 91 straks.

Jeg har paa dette Punkt en Bemærkning at gøre, idet det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har nævnt den skandinaviske Møntunion som en Hindring for at gaa til Kronens Fæstelse ved 91 straks. Saa fremt det er rigtigt, at der til Indførelse af en officiel Guldindløselighed ved 91 definitivt skulde kræves en Opsigelse af Møntunionen med et Aars Varsel, hvad jeg i øvrigt ikke anser efter det hidtil forelagte for godtgjort, vil jeg for det første antage, at der ikke vil opstaa Vanskeligheder ved at faa Opsigelsen frivilligt ordnet mellem de 3 Lande, idet Norge sikkert vilde medvirke paa det samme Grundlag og Sverige ingen som helst Anledning havde til at nægte os en saadan Opsigelse. Men selv om man ikke vilde gaa ind i saadanne Forhandlinger, men gaa ud fra, at der kræves en Opsigelse af et Aar, vilde ikke des mindre en Forkyndelse af en Opsigelse af Møntunionen, en Fastsættelse fra dens Opsigelsesdato af den nye Guldværdi virke nøjagtigt, som om Guldindløseligheden var fastsat, og den kunde derfor ogsaa paabegyndes af Nationalbanken.

Det er derfor, vi har forlangt den af mig omtalte Redegørelse. Nu har man sagt: